О боже мій, міста великі
і згубні, й згублені, і грізні;
вони, як полум'яні ріки,
надію спалюють навіки,-
і так минають їхні дні.

Там тяжко й трудно люди животіють,
настрашені, мов орди дикунів,-
їм тісно в норах стемнених домів;
а навкруги твій простір заяснів,
вони ж про це не знають і не мріють.

Попідвіконню там зростають діти
без просвітку, завжди в тій самій млі,
хоч звіддалі до них волають квіти,
і день, і щастя, і вітри землі;
є дітьми діти, й журяться малі.

Марніють там занедбані дівчата,
що прагнуть щастя ще з дитячих літ,-
їм не сягти жаданного, їм слід
в собі замкнутись, марити й мовчати.

Там проминають, замкнуті в підвалах,
несправдженого материнства дні,
і довгі ночі в стогонах тривалих,
і роки без надії та борні.

Там смертні ложа їм у тьмі готові,
і думають вони про них весь час,
і помирають довго, як в закові,
і покидають, як жебрачки, нас.

Переклад М. Бажана